

3915 29/4 52: 1. beh. af f. t. l. om forlæng. af l. vedr. en dansk besættelsesstyrke i udlandet. 3916

[Carsten Raft.]

mellem de to folk, at man officielt fra tysk side gerne ser overenskomsten mellem Danmark og Norge på den ene side og Tyskland på den anden forlænget og gerne ser de danske troppers tilstedeværelse indenfor disse rammer, gør, at vi også med tilfredshed kan se derpå.

Johs. Christiansen: Jeg kan berolige det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) med hensyn til hans — jeg ved ikke, om det var frygt for, at der skulle blive lagt op til en storpolitisk debat angående Tysklandsspørgsmålet; det vil i hvert fald ikke ske fra min side. Der er blot et par bemærkninger, jeg gerne vil have lov til at gøre i forbindelse med det foreliggende lovforslag.

Det er nu fjerde gang, et sådant forslag om at holde væbnede styrker i Tyskland forelægges her. Ministeren ønsker den i så henseende tidligere givne bemyndigelse forlænget for endnu 1 år fra 15. maj 1952 at regne. Det er altså snart en gammel kending — ja, jeg mener naturligvis ikke ministeren, men forslaget —, vi her hilser på.

I bemærkningerne til lovforslaget oplyses det, at styrken i Tyskland for tiden er på 1400 mand. Det må måske være mig tilladt at spørge, hvad årsagen hertil er, og hvornår forøgelsen er sket. Efter overenskomsten med England af 12. april 1949 skulle styrken, som jo oprindeligt var på ca. 4000 mand, være nedbragt til 1000 mand fra og med den følgende efterårsudskiften. Yderligere erklærede ministeren i sin fremsættelsestale den 10. maj i fjor, at overenskomsten af 1949 skulle fortsætte uændret — det var den højtærede ministers egne ord —, indtil der eventuelt afsluttedes en overenskomst mellem samtlige interesserede Atlantmagter om styrkerne i Tyskland. Ved det danske Tysklandskommandos forøgelse endda med ikke mindre end 40 pct. er der imidlertid sket en ikke uvæsentlig ændring i den nævnte overenskomst, og der er da, synes jeg, grund til at spørge, hvad forklaringen herpå er. At få dette opklaret forekommer mig så meget mere ønskeligt, som det nu oplyses i bemærkningerne til lovforslaget, at man agter at give styrken en yderligere forøgelse. Jeg må sige, at jeg ikke rigtig forstår dette, når jeg ser sagen

i belysning af den — jeg tør vel sige stadig meget svære mangel på befalingsmænd, der karakteriserer forholdene herhjemme for tiden. Efter dagbladet „Information“ skal chefen for regimentet i Haderslev, oberst Gabel-Jørgensen, forrige uge have oplyst på et venstremøde, at hans regiment allerede mangler 12 kaptajner, 18 løjtnanter og 37 andre befalingsmænd. Det kunne se ud, som om der var sket en skrivefejl et eller andet sted, inden disse tal er nået sætterkassen på „Information“, for hvis det virkelig er rigtigt, vil det faktisk sige, at enkadringen er fuldkommen uforsvarlig, at forlængelsen til de 18 måneders tjenestetid var en foranstaltning, som Danmark skulle have haft samme courage som Norge til på det bestemteste at afvise, og at forholdene herhjemme simpelthen gør det uforsvarligt ikke at drage kommandoet i Tyskland hjem og anvende befalingsmændene derfra til at afhjælpe manglen på befalingsmænd herhjemme. Den udenrigs- og forsvarspolitik, der føres på disse områder, minder, synes jeg, stærkt om den mand, der ikke kunne få hverv og opgaver nok, og som derfor efterhånden gjorde mindre og mindre ved disse hverv. Man lader Danmark påtage sig det ene byrdefulde hverv efter det andet, og tilsyneladende uden at skænke det større omtanke, hvordan man skal få dem udført, og om der er mulighed for at få dem udført på forsvarlig måde — bortset fra den ukristelige bunke penge, som alt dette koster.

Kan regeringen og det flertal, der har været den følgagtig, overhovedet forsvare at lade forholdene udvikle sig, som tilfældet hidtil har været? Jeg tror, jeg har lov til at sige, at det ikke er ualmindeligt imellem officerer af højere charge at høre den betragtning gjort gældende, at man ikke med den 18 måneders tjenestetid kan give mandskabet en forsvarlig uddannelse, og det forekommer mig, uanset hvordan man rent militærpolitisk ser på hele dette spørgsmål, at være et forhold, som man ikke vedblivende kan se på med ro og ubekymret-hed. Man har fuld ret til at harmes over Pejtersen-affæren i Aarhus. Nu føler vi os nogenlunde trygge med hensyn til, at i hvert fald denne Pejtersen ikke oftere får lejlighed til åndelig talt at overgramse landets ungdom, men når manglen på befalingsmænd stadig, takket være tjeneste-